

ΡΩΜΙΚΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
και χαρά 'στον πούχει γρόσα.

Δέκατον κι' έβδομον μετρούντες χρόνον
'στην γην έδρευομεν των Παρθενώνων.

Τ'ών δρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ'εύθειας πρὸς έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—ό κτ'ω φράγκα είναι μ'όνο.
Γιά τ'ά ξένα όμως μέρη—δέκα φράγκα και 'στ'ό χέρι.

Είς γνῶσιν φέρομεν παντός εύμούσου Τσελεπί
δτι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπί
μέ τήν άνάλογον τιμήν, κι' όποιος άπ'έξω θέλει
δέν θά πληρώη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλν.

'Έξη μινός 'Απρίλ
κι' άνθεί τ'ό χαμομήλι.

'Επτακόσα πενήντα κι' έννά,
τόν έπήρε, Πατρίς κεχναία.

Θάουε τροπάρι
πως θά τόν πάρη.

ρέγχει κι' ό ρέκτης Πεταλάς
χαμένος 'στό παλτό του.

'Υπνο δέν 'βρίσκ' ή συμφορά... τρεμουλιχστά 'στη ράχη
Αύγερινός φωτοβολεί,
κι' άκόμη λένε 'στη Βουλή
πατέρες γλωσσολόγοι.

'Απ' άκρη σ' άκρη τής Βουλής όλους τούς πιάν' ή νόστα,
κι' είναι μιά σκόν' όπνωτική
και σαν νανούρισμα γλυκό
των άριθμών ή λίστα.

Τά χόρτα πίνου τή δροσιά, και κάθε μας άηδόν
χύνει κελάθημα γλυκό,
κι' ύπνου χαράκι μακλακό
τά μάτια χαρακόνει.

'Όλους τούς άπεκοίμασε τ'ό λάλον 'Υπουργείον,
και τρέχει μόνος πνευστιών
ό μετρητής άπαρτιών,
ό Κώστας τών 'Αργείων.

Χερούκλαις που δέν φαίνονται χρυσά στεφάνια πλέκου
γιά τής φαλάκρας τής σοφας,
και γιά τής άλλαις κορυφαις,
που κοιμισμέναις στέκου.

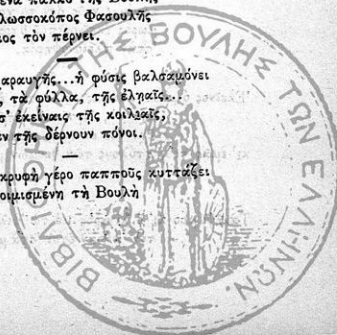
'Αργος 'Αργείων άγρυνος άργός στιγμή δέν γέρνει,
και σ' ένα πάλοο τής Βουλής
κι' ό γλωσσολόπος Φασουλής
μακαρίος τόν πέρνει.

Πέρτου βροχή τ'ά νοίμερα τών νέων Φωκιώνων,
και τρίζου μέ τ'ά δυνατά
των Βουλευτῶν ρουχαλιτά
τά βάθρα τών κίωνων.

'Όρα γλυκαία τής χαρηνής... ή φύσις βαλαζμέναι
τάθη, τ'ά σόλλα, τής έλφας...
χαρά σ' εκείνας τής κοιλιας,
που δέν τής δέρνου πόνοι.

Τήν δρσκν τήν όπνωτικήν τού κάθε πατριώτου
θαυμάζει κι' ή πατρίς 'Ελλάς,

Αύτ'ή τήν ώρα τήν κρυφή γέρο παππούς κυττάζει
τήν κοιμισμένη τή Βουλή

και στρέφει 'στην Άνατολή
και συγκαταστεινάζει.

Άχαρη νύκτα, σκοτεινή, πώς μοιάζεις τής Βουλής μου!..
Ω! πώς μ' εμάγευες, Ω! πώς!..
ε'στειλα πρώτα χαρωπός
'στό πλάγι τής καλής μου.

Στρογγυά τήν λέγαν, κι έλαμπε 'στη γλώσσα και 'στ'ά-
έγώ! αυτόν τόν θησαυρό,
πάντα στεκόταν 'στό σθερό
και πρώτη 'στό νυκτερί. [σκέρι!..

Όμως τί τής ώφέλιση κι ή γλώσσα της κι ή χάρη;
πολύς δέν 'πέρασε καιρός
κι 'ήλθ' ένας πόλεμος σκληρός
Κορδοκοννηγάρης.

Αυτός, αυτός ό πόλεμος τής 'χάλασε τά πιάνα
κι 'υπο τής έδωσε βαρύ...
κλάψε, καυμένη Θεοδωρή,
γρηχ Κορδοκοννηγάρη.

Όσα κι 'άν 'πης γιά τούς θεσμούς μοναχ' λόγια χάνεις
κι 'είναι κουβένταις κουτουρού!..
πέστε, κοτσύρα του καιρού,
τά βράσανα τής στάνης.

Και τί και τί δέν έκανα μήτσα και παρασφιζώ
τόν άλλο μουστακαλή
νά διαλύση τή Βουλή.
κι 'έπειτα νά τόν ριζώ;

Κι' εϋθύνας Ξαναζήτησα κι' εκτύπησα ποδάρι,
μά τώρ' άνήμπορος βογγώ
γιατί τάνησι τó μουγγό
κοντεύει νά τόν πάρη.

'Αχι θά τόν πάρη φαίνεται!.. σ' αυτά τά 'λίγα λόγια
φρίκη νηστείας άντηχει,
σε μοναστήρι προσευχή,
ράσσο και κομπολόγια.

Πώς θά τόν πάρη, Πάρι μου, Κόντη και συντροφία,
κανένας νους δέν τό χωρεί!..
μωρός εκείνος που θαρρεί
'στην πλειονοψηφία.

'Εκείνος ό μουστακαλής καλά τήν έπατιώσει!..
Ά! σϋ, Προϋπολογισμέ!..
Ά! τόν έπηρες, πειραμέ,
κι' έμας τούς στύλους τών θεσμών μας 'πηρε και μας 'στ'-
[κωσε.

Τάνησι μου κι' ό λιγερός με τά 'φιλά τακούμα
τόν 'πραν έτει 'στά μουγγά,

κι' όταν ό Κόρδονος βογγά
φιλιούνται σάν πιτσούνια.

Β'

Κρίμα 'στά τόσα ντραβόλα, καυμένη Θεοδωρή,
κρίμα και 'στά Συναγμάτα, που Ξαναγίαναν αλάη,
κρίμα 'στό λόγο ποΐθγαλες από τό μπαλκονάκι σου
κι' είπες πολλά γιά τούς θεσμούς και γιά τό Κορδοκονη σου.

Τί κρίμα 'στούς Φιλιππικούς και 'τόν περι Στεφάνου,
κρίμα που συνεμάχησε με τούς τσοπαναρέους,
κρίμα που μαζευτήκατε κρυφ' στου Κρακάνου,
κι' είπατε πως νά διώξετε χορτάστους άρουραίους.

Κρίμα που 'πρόσφερε κι' αυτός τσάβι με κέκ
'τόν κόνιον έκ Γόρτυνος και 'στούς κυρίους έκ...
κρίμα που τά Ξαναπάτε και 'στού Μεσολογγίτη,
'στού μπατ'ανάκη δηλαδή του Κωνσταντή τό σπήτι.

Κρίμα 'στά τόσα σχέδια μιας ύψηλης έμπνευσεως,
κρίμα κι' εις όσα γράμματα κι' έντός κι' έντός έσπείρατε,
κρίμα και 'στην παραίτηση τής Άντιπολιτευσεως,
κρίμα που 'μετανοώσατε και 'πίσω τήν έπήρατε.

Τί κρίμα που διάλυσις Βουλής προσημεΐα,
πάει κι' ή διεδήλωση, που κόσμον έσυγκίνησε,
και τών θεσμών τόν εϋλακα τόν είπατε και Δία,
κι' έκείνος σάν νά 'ράνηκε πως εξεροκοκίνισε.

Κρίμα που σάλος έξερνα σωτήριος ηϋούσθη
κι' 'ιδαν' έλπίδιαν Άγγελο,
που κι' ή καρότα του παππού θρομαΐα συνεκρούσθη
κι' έσπασε κάποιος κάγκελο.

Κρίμα που Ξαναζήτησαν εϋθύνας του πολέμου
κι' ετρώμαζαν οι γείτονες που ταρχαΐδους Δίμου.
Πάει κι' αυτό τό ζήτημα τής ιερής μανίας,
κι' ό κύριος τής Άττικής και τής Καραμουρνίας
άφίνει τό Κρακμουρνί, τό κΰμα τό θαλάσσιον,
και πέφτει 'στά γλυκά νερά, που 'βρίσκουν 'στό Θριάσιον.

Κρίμα που βαρμυούγγρισε κι' ό γέρο Ψηλορείτης,
κρίμα που τρακαλάησε πολλά κι' ό Βελλιζαντίτης,
και μέσ' από τά γεύλη του 'πέρασαν όλ' οι κλάδοι,
γεωργικά κι' έμπορικά και τών Παζών τό λάδι.

Ουχ' ήττον εξηλέγηθησαν στρατεύματα και στόλοι,
κι' ώμίλησε περιπαδός και γιά τό περιόδι,
τούτέστι τό Βασιλικό, κι' ειπε πως εκεί πέρα
δέν επιτρέπεται νά πης όποια κι' άν θέλης μέρα,
τούτων δ' άπαμειβόμενος ό Πεταλός πρόσρη
πως πην ή δούλια μοναχά κι' ή μπόνια με τά βρέφη.

Κρίμα 'στά Ξεσερχώματα παντοειδών ρητόρων,
κρίμα κι' αλλοίμονον κι' άλλοι,
όπου κι' έφέτρς ή Βουλή
έγινε ύπνωτήριον πατέρων μας άπόρων.

Ὡ σὺ, Βουλὴ τοῦ σιγανοῦ,
 κί' εἰς ἄλλους ἔλωσ φανοῦ,
 κί' ἄν εἰς πολλὰ παρκομῆς,
 παρθένος ἀπειρόμας,
 μὲ συλλογίσου πὺς κί' ἐμεῖς
 ἦταν κικίρος ποῦ τρώγαμε.

Ὡ σὺ Βουλὴ τοῦ σιγανοῦ,
 κί' εἰς ἄλλους ἔλωσ φανοῦ,
 κί' ἐπάκουον τοῦ κληνός τὸν λόγον τὸν ἀδέκαστον,
 κί' ἔλωσ μὲ λυπήσου μὲς κί' ἰδιαιτέρως ἕκαστον.

Τάδε ψάλλουν πρὸς Ζαχήμεν ξέναι πλειονοψηφίαι:
 χλιρε, τῆς Ἀρχῆς Νυμφίε.

Τὸν ἐπῆρες, καὶ τὸν θεῖον τὸν ἀρίνεις ἀποροῦντα,
 καὶ μακρῖος ἐκεῖνος, ὃν εὐρίσκεις γρηγοροῦντα.

Μ' ἄλλων κερανοῦς βροντῆς
 καὶ μὲ τὴν αἰγυμὴν κεντῆς
 ξένης σπάθης, ξένης λόγχης
 τὴν Βουλὴν τὴν ἑλευδοσαν,
 τὴν ἐν ὑπνοῖς, τὴν ἐν ῥόγχοις
 περισσῶς περιπεσοῦσαν.

Νῦν νενίκηκας τὸν κόσμον... ἐκενώθησαν οἱ θῶκοι,
 νῦν ἀγνίζει λουκουμάς...
 ταῖς πρεσβείαις Θεοτόκη
 σώσον, ἄλαλε, κί' ἐμᾶς.

Τραγουδεῖσθε* ἐδῶ κί' ἐκεῖ
 Λάζαροι πολιτικοί.

*Ἐρδε Λάζαρι περθε,
 ἔρδε, Κόντη καὶ βουθέ.
 Ἄντει πάρε βιέν κί' ἀντάρε,
 Θεοδωράκη τοῦκε κλιάρε,
 τοῦκε κλιάρε, τοῦκε θυρί,
 τσί κερρῶσανε μόνο μπίρι,
 τίρι λίρι, τίρι λίρι,
 τέλειωσε τὸ πανηγύρι,
 τῶρα θᾶδγουνε κί' οἱ πῆροι.

Ντίνει τὸ βουδὸ ρουσπέτχι
 καὶ 'στὸ θεῖο κρένει τέτοιαι:
 ὀρέ θετε μ', ὀρέ μπίρο μ',
 γιὰτὶ φέρνει βόλταις γύρω μ'.

Τί 'στὸ βρόντο πολεμεῖς με;
 τὸ σκαλίς με, τὸ ποτίς με,
 πέρνει Προῦπολογίμα.

*Ἐκαρ, φῶς μου, μόνο μπίρ,
 πῶγινας φωτῆζ καὶ πῦρ.
 Τέτοιαι κί' ὁ παπποῦς τοῦ κρένει,
 ντέ μὲ λάχανα τὸν ραίνει.

Γρὸ τί νοῦσεζα ἔρε,
 ποῦ θὰ μοῦ τὰ πᾶς, ὀρέ:

νάινε θὰ γενῶ παππάς,
 ἀίντε καὶ ποῦ θὰ μοῦ πᾶς.

Τοῦκε κλιάρε μὲ φωνάρα,
 Κορδονάρα, Κορδονάρα,
 'πάτῃσες 'στὴν ἀγκινάρα.

*Ἐρδε, Κόντη, μίκα τζόγχι,
 βᾶν τὲ μπάτρουα τὰ λόγχι.
 Τὸ Ντραγκοῦμη πάσι βρόντο,
 Καραπάνο κάνει σκόντο,
 οὔρδε Λεωνίνα, Μῆτσο,
 μὲ τὸ τόσο σας κερπίτε.

Τὸ σκαλίς με, τὸ ποτίς με,
 πέρνει Προῦπολογίμα.
 Τὸ Φωκίό βγάζει ντάρα,
 μίκα σκόνει τὴν ποδάρα,
 πάτην κάτω τὴν καρδάρα.

*Ἐρδε σοῦρδε, τσίμπιρ μίρε,
 τέλος πάντων τὸν ἐπῆρε.
 Τοῦ διαδόντρου μὲς τὸν γυῖο
 τοῦκνε τοῦ Κόντη μάγχι,
 βάγχι βάγχι τῶν βαγζῶ,
 πάρτε, βρε διαδολέ, βάγχι.

Τὸ Σιμόπουλο τὸ πάνω
 τοῦ Ζαχήμεν πλάταις κάνει,
 καὶ τὸ Νέγρη τὸ Φωκίό
 τὸ κυττάζει σάν οἰκτο.

Τετρεχί!.. δουλεζὶ ποῦ σοῦχει!
 βίνενα συνταξιοῦχοι,
 βίνενα πολλοὶ μ' ἀντάρα,
 ποῦ δὲν 'πῆρανε πεντάρα.

*Ἐρδε μέρδε κί' ἄς νὰ μῆ...
 βάλτε τὸ στρατὸ γραμμη,
 φέρτε, πκρουσιαστέ,
 οὔρδε Τοῦρκ ἐτεκεστέ.

*Ἐρδε μέρδε... ψάλτε τον
 τὸν Λαχανο-Λάζαρο,
 τοῦ Μερκούρη βάλτε τον
 τὸ Λαχανοπάζαρο.

Γιὰ τὸν Καλαποθάκη ἡγάρηκαμε πολλὸ,
 συνάδελφον γενναῖον κί' εἰς ἔλωσ προσφιλή,
 ποῦ κηρυχθεῖς ἀθῶος γυρίζει 'στὸ συνάρι μας,
 κί' ἐχάρηκαν οἱ φίλοι κί' οἱ δημοσιογράφοι μας.
 Καὶ τώρα 'στὰ Πατήσια, τὴν γῆν τῆς ἡσυχίας,
 αἰμοδιψῆς ὡς πρῶτον
 θ' ἀρχίσῃ μὲ τὸν Σότον
 τὰς κοκορομαχίας.